

cipet selv og i Traditionen taler for Bi- beholdelsen især af Høitidsofferet, dog ifølge de indtraadte Forhold og Stemninger i det Ringeste paa sine Steder maa ansees for ønskelig; men de kunne hverken gaae ind paa en vilkaarlig Nedsættelse af hele Beløbet, der under Bibeholdelse af den nuværende Form sandsynligviis vilde vore med Befolkningens Tilvæxt, eller paa en Fordeling af det hidtil frivilligt og forskjelligt efter Stemning, locale Forhold og Vedtægt Erlagte paa Communerne af Ministeriet efter Hensyn, til hvis Gjennemførelse dette vilde savne paalidelige og paavislige Data. De foreslaae derfor alene en Form for Forhandling, der kan føre til Afsløsning ved Overenskomst, idet de vilde have det nuværende opgivne Beløb betragtet som Grundlag, men ikke som i ethvert enkelt Tilfælde ufravigeligt, da Afsløsningen baade skulde kunne stee til et noget lavere Beløb og, hvor det hidtil Ydende og Tilbudte var uforholdsmæssigt ringe, kunne negtes. Medundertegnede F. Nielsen kan naturligviis ikke ved de Forhandlinger, der skulle indledes, henvise til de Commissioner, hvis Oprettelse (ny § 10) han ikke billiger.

Medundertegnede Clausen og Madvig, der ikke ere blinde for, hvad der under de nuværende Forhold er misligt ved Offer og Accidentser, navnlig de sidste, antage dog ikke, at Trangten til en Afsløsning er saa stor (heller ikke med Hensyn til et rigtigt og ligeligt Lønningsystem), at man derfor maa skrive til at afflasse enhver frivillig Ydelse af Menighedens til dens Præst, især ad en Vej, der er saa ubillig i dobbelt Retning, som de ansee det af fire Medlemmer stillede Forslag for at være. Men selv ved det af tre Medlemmer stillede Forslag see de ikke, hvorledes det skal gaae an over hele Landet eller paa mange eller de fleste Steder at afflasse Offer og Accidentser, saalænge der ikke for Kjøbenhavns Vedkommende er paavist mindste Udflugt til denne Indtægtskildes Erstatning og saalænge den udgjør det aldeles væsentlige Grundlag for den kjøbenhavnske Geistligheds Underholdning. Det vil, naar Offer og Accidentser ere afflavede overalt udenfor Hovedstaden, være umuligt her

at beholde denne Indtægt i nogenlunde taalelig Skikkelse og med nogenlunde taaleligt Beløb, og førend man borttager den, maa der være sat Noget istedet.

Til § 10.

Det forekommer Udvalget klart, at der til den Revision, som skal give Loven en vis Afslutning og Fasthed, ikke paa nogen Maade kan vindes tilstrækkelig Erfaring i endog mindre end tre Aar. Der foreslaaes derfor at forlænge Tiden, inden hvilken Revisionen skal stee, til 5 Aar. Nødvendigheden af en omfattende og indgribende Revision, førend Loven kan faae Charakter af at være færdig, vil findes bekræftet ved Udvalgets Bemærkninger om flere Hovedpunkter.

Shv Medlemmer af Udvalget anbefale da Lovforslaget til Fremme og Vedtagelse, men under Forudsætning af saa væsentlige og tildeels saa modstridende Ændringsforslag, at det er at forudsæe, at de ikke alle vilde kunne fastholde denne Anbefaling efter anden Behandling, og at de alle maae forbeholde sig deres Frihed ved den endelige Afstemning.

Et Mindretal — Clausen og F. Nielsen — kan ikke, uagtet Begge, som Ændringsforslagene udvise, have taget fuldstændig Deel i Udvalgets Forhandlinger, tiltræde Fleertallets Indstilling: at tilraade Lovudkastets Ophjælpelse til Lov med de foreslaaede Ændringer. Vi kunne det ikke: først fordi de Beregninger over Præstkalvenes Indtægter, hvorpaa Tilfuddene fra Lønningsfonden ere byggede, have ved nærmere Undersøgelse vist sig at være af den Bestaffenhed, at de først ved en gjennemgaaende ny Bearbejdelse vilde kunne afgive det paalidelige Grundlag for en Lønningslov, — dernæst, fordi det fremgaaer af de afgivne Betænkninger, forsaavidt disse have været meddeelte Udvalget, at de nærmest vedkommende kirkelige Myndigheder ikke have haft den fornødne Tid til at drøfte det i Kirkens hele Stilling dybt indgribende Lovarbejde. Hertil kommer for mit, Clausens Vedkommende, at jeg ikke kan finde det foreneligt med Grundlovens utvetydige Bestemmelse angaaende Ordning af Folkekirkens Forsatning ved Lov, naar